

Glasgow

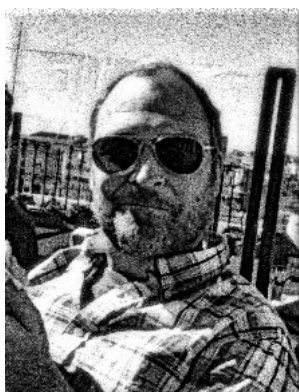
Resa 1 - 2006

Premiärresa för Bajen International

Med lemmar Lillmyran och Claes arrangerade klubbens första resa, destination Skottland

Premiärresa för klubben, reseledare var Lillmyran och Claes. Resan med Ryanair fungerade någorlunda, mest missnöjd var Sippa som hade mer whiskey i kalsongerna än i magen... Under torsdagen fick medlemmarna genomföra en poängtävling medans reseledarna hämtade matchbiljetterna på Celtic Park. Redovisning skedde på puben "The Pot Still" som frekventerades alla dagar under resan, på denna pub minglades det glatt med lokala ortsbor som var oerhört trevliga och pratsamma. Mindre trevligt var de oidentifierade hårstråna som hittades i pissoaren... Fredagskvällen spenderades på den berömda rockklubben "King Tut:s Wah Wah Hut" där flertalet alldeles utmärkta band spelade. Under resan hann medlemmarna utforska ett antal pubar/klubbar, vissa kändes som ungdomsgårdar. På lördag var det match, redan tidigt på förmiddagen åkte klubben till Celtic-puben "Bairds Bar". Puben var full med fans av olika slag, förutom ditresta, hel/halvkriminella irländare var det främst mannen som kom direkt från nattsiftet som satte spår. Efter ett antal pints var det marsch till arenan, ett lämmeltåg av fans lämnade puben och satte av. Matchen vanns av Celtic med 4-2, detta var Roy Keane's premiärmatch för klubben vilket ett gigantiskt tifo på kortsidan illustrerade. Under resan konsumerades det Guinness, Fish & chips, pizzor och annan GI-föda...vilket troligen renderade i en kraftig viktökning hos klubbmedlemmarna. Detta är dock inget som är bekräftat men man kan befara att så var fallet. Även Glasgows klaustrofobiska tunnelbana hanns med att utforska.

Arrangörer

Myran

Claes

Argyll Guest House

Argyll Guest House
Sauchiehall Street
Glasgow G3 7TH

285 kr
per person/natt

**VÅRT
BETYG**

2.81

Celtic Park (Parkhead) - Lördag, 2006-01-14

Celtic

Kilmarnock

4

2

1-0 Nakamura	3 min
2-0 Maloney (pen)	16 min
	24 min
2-1 Naismith (pen)	24 min
	38 min
2-2 Invincibile	51 min
3-2 McManus	53 min
4-2 Zurawski	67 min
	72 min
	72 min
	80 min

Yellow card - McManus (Celtic)

Kilmarnock - Lilley (out), Invincibile (in)

Kilmarnock - Nish (out), Di Giacomo (in)

Kilmarnock - Wales (out), Murray (in)

Celtic - Zurawski (out), McGeady (in)

Onsdag

2006-01-11

Så var det äntligen dags! Premiärresan för Bajen International. Åtta förväntansfulla medlemmar, och två påtagligt nervösa reseledare var samlade på Centralpuben i Stockholm. Målet för resan var fortfarande inte känt och det spekulerades vilt om vad som skulle bli slutdestinationen. Lasses små rökridåer lurade en del, men enligt vad Kinkan berättade senare hade Lasse råkat försäga sig i ett stressat ögonblick och då avslöjat resmålet för Kinkan. Lite unprofesional, som vi i BajInt numera säger. Men stämningen var hög och tio Bajenhunkar spottar inte i glaset.

Efter en snillrik frågesporttävling på flygbussen till Skavsta antog de flesta att vi skulle till London.

En viss besvikelse över detta spred sig då i bussen. London, dit kan man ju åka lite när man vill, var det någon som muttrade. Men alla höll skenet uppe, man ville ju inte klanka ner på reseledarna, som ändå lagt ner ett hästjobb på att fixa resan.

Whisky och bira fortsatte att flöda i ymniga mängder och alla var ändå glada. De flesta tänkte att London kunde nog bli ganska lyckat ändå. Flera heta matcher fanns på Londonschemat och London är ju alltid London...

Då slog det till vid incheckningen. De flesta av medlemmarna är begåvade med en ganska snabb slutledningsförmåga.

Dessutom var alternativen ganska få. Men nu förstod vi glatt överraskade: Vi ska till Glasgow!

Korrigerings-SMS:en skickades ut i rymden och Pajas som hittills haft en ganska undanskymd roll i sällskapet började febrilt ringa efter sina kiltbeprydda vänner i Bajenklanen. Vi andra brydde oss nog inte riktigt när han sa att han hade kontakter på en pub i Glasgow dit vi skulle gå sen. Så här i efterhand kan vi konstatera att Pajas pub var en av de absoluta höjdpunkterna på resan!

Glasgow...

Flygplatsmaten och ölen var inte någon av resans gastronomiska höjdpunkter, men vi insåg att vi efter vårt digra alkoholintag nog behövde lite fast föda i magen. Personalen på pris- och tidspressade Ryan Air upplyste oss plötsligt om att det var dags att gå ombord. Utan att förstå varför såg jag att Lasses ena ögonbryn började rycka okontrollerat, varpå han snabbt stälpte i sig det sista av ölen. Tänk inte mer på det då, men funderar än i dag på om den stora rostiga fällkniven ursprungligen faktiskt tillhörde någon i resesällskapet i så fall tippar jag på finnen med det långa håret.

På planet började de sedvanliga lustigheterna sippra fram när tio salongsberusade grabbar ska upp i luften.

En del, som är vana att ta lite plats i samhället, började hänga över stolsryggarna och snart hördes kommentarerna om de nätta flygvärdinnorna och den homosexuelle stewarden. Det var lite lumpen över det hela.

Det var roligt.

En som däremot höll en låg profil var Lasse. Jag undrade först vad det var för fel på honom. I vanliga fall krävs en kudde över ansiktet för att få tyst på honom. Nu stirrade han med tom blick rak in i stolsryggen framför och höll krampaktigt i en whisky (whisky i plastpåse var för övrigt en ny kul företeelse för några i gänget, någon spillde ut det mesta i knät). Vi taxade ut på startbanan, Lasse slöt ögonen och tänkte: Jag kan flyga... Hans vapenbroder Claes viskade till mig att Lasse har en väl tilltagen flygrädsla. Intressant tänkte jag och upplyste sällskapet om att det nog rasslade lite väl mycket innan planet skulle lyfta...

Något stela, ett par timmar senare, steg vi ut i den ljumma glasgowluften. Sippa var lite nervös för att han skulle åka på en rejäl kroppsbesiktning. Tulltjänstemännen på Prestwick har rykte om sig att vara nitiska och smått brutala i sin kontakt med utländska besökare. Allt gick bra och efter att alla hade fått sitt bagage satt vi helt plötsligt i två taxibilar på väg in till city.

Undertecknad hamnade i den snabba bilen och tog inte så lite stolt på sig ansvaret att tolka chaffisens obegripliga

svada. Vi började direkt med att identifiera vilket lag mannen höll på. Det visade sig att vi blev körda av en av vad celticsupportrar kallar för a royalist bastard. Helt förståeligt reagerade han något negativt på våra grönvita attiraljer och sa att vi borde ta det försiktigt om vi ville klara oss helskinnade under vår semestervistelse i Skottland. Lite ölfryntliga svarade vi att det skulle vi nog göra. De flesta av oss kände nog ingen vidare samhörighet med rangerchauffören. Vi checkade in på hotellet och såg fram emot en skön natts sömn... men...

...det blev en intressant - och kanske för en del rätt stimulerande - natt för det opolerade grabbgänget från det kalla Norden. Klubbens budget är, som alla inblandade vid det här laget är fullt medvetna om, inte så stor. Reseledarparet hade därför valt att boka enkelrum i stället för - dubbelrum. Inget fel på de brittiska måtten i fråga om säng i enkelrum, men det blir aningen trångt när brandmän, poliser och en och annan vältränad journalist ska dela säng. Det var en del skamsna blickar som möttes över frukostbordet morgonen därpå, men efter vad som framkommit av den officiella versionen verkar allt ha gått lugnt till.

Torsdag

2006-01-12

Ett aningen bakfullt gäng lämnade hotellet för att fullgöra plikterna i en fototävling utlyst av researrangörerna. Ambitionsnivån hos samtliga deltagare var till en början oroväckande hög. Bullen och Kinkan kysste varandra och Pajas höll fast en vettskrämd student, varpå alla snabbt brände av fotoblixtarna. En Volvo och en Saab senare insåg den lite vilsna ligan att tävlingen kanske inte var så viktig ändå. Fokus lades i stället på att förse våra uttorkade kroppar med lite bira. Klockan började trots allt närma sig elva. Eftersom vi rörde oss i undertecknads gamla studentkvarter föll lotten på mig att guida gänget till bankomater och pubar. Insåg ganska snart att lejonparten av gruppen varken lyssnade eller brydde sig särskilt mycket när jag försökte återspegla gamla fina minnen från förr. Någon visade spelat intresse när jag pekade ut mitt sovrumsfönster med utsikt över River Kelvin och en parkeringsplats som närmast liknade ett skrotupplag. Iakttagna av lokalbefolkningen spatserade vi glatt vidare på gatorna i Glasgows West End. I ett tappert försök att höja nivån på allmänbildningen i gruppen började jag förklara de uråldriga motsättningarna mellan skottar och engelsmän. Efter att Svenne fullt ut börjat förstå vad 'a noble's right' var började han lystet kasta oanständiga blickar mot damer vi mötte. Någon frågade varför så många skottar haltade. 'Det beror på kosthållningen och klimatet', svarade jag. Eftersom reseledarna hade fullt sjå med att ro hem lördagens matchbiljetter var vi lite utan styrning så här på förmiddagen. Alla fann sig dock ganska snabbt när klockan slog elva. Molnen skingrades för ett ögonblick och folk omkring oss brast ut i små leenden. Denna själsliga och klimatmässiga förändring berodde förstås på att pubarna hade öppnat! Vi var så klart inte sena att rida på glädjevågen och kastade oss in på första bästa ölservering. Imponerande nog så var puben redan halvfull. När vi trängde oss fram till bardisken möttes vi av både nyfikna och lite misstänksamma blickar. Vissa i gruppen sken upp då de såg att det serverades Foster's. Andra slickade sig om munnen och tänkte att för första gången på ganska länge skulle det ges tillfälle att avnjuta en färsk och krämig Guinness. Angus läppjade girigt på sin whisky och såg ut att njuta i rampljuset. Cheers bhoys!

Det var inte bara Guinness som lockade i denna avlägsna del av världen. Nu var det även dags för lite legendarisk fish and chips. Halva styrkan tog steget in en underbar värld av fettdrypande fiskpanering och pommes frites - allt översköljt med 'lots of salt and vinegar, please'... Danne (fortfarande något öm och omtumlad efter nattens bravader...) var som vanligt lite sent ute med sin beställning, men såg sen mäktiga belåten ut efter att tryckt i sig en stadig portion brittisk nationalföda.

Regnet och blåsten tilltog under vår vandring mot stadens centralare delar. Ingen var därför sen att acceptera ett nytt besök på puben. De flesta hade vid det här laget morskat upp sig och skakat av sig en stor del av den blyghet som lätt infinner sig då man upplever en annorlunda kultur. Under glatt intagande av en wee dram togs därför ett enhälligt beslut om att vi skulle göra ett litet myteri mot våra kära reseledare. Elakare hjärnor ville till och med att vi inte ens skulle meddela våra frånvarande arrangörer om att vi bestämt oss för att strunta i att dyka upp på samlingspuben vid utsatt tid.

Riktigt så illa blev det förstås inte. Men under nästa pubbesök bestämdes att vi skulle bege oss till den nu smått legendariska The Pot Still, som Pajas hade pratat om under flygresan. Ankans självförtroende som hittills varit på ganska låg nivå fick en rejäl boost när han blev ombedd att bli fotograferad jämte en stor staty av en brandman. Det verkade som om Ankan ville stå kvar där hela eftermiddagen och han kom hela tiden med förslag om nya vinklar han kunde bli plådad i. Vi andra lät honom hållas ett tag, men sen tröttnade vi och begav oss till dagens stora delmål - The Pot Still.

Pubens ägare, samt den sympatiska kiltklädd bartendern Frank, är hängivna beundrare av Sverige - och Hammarby. Claes och Lasse, duktiga som vanligt, var ute i god tid och satt redan och smuttade på var sin half pint lager då huvudstyrkan dundrade in. Det utbröt kramkalas mellan Frank och Pajas och Pajas berättade att Frank under sommaren 2005 besökt den soliga svenska huvudstaden, och i samband med en Bajenmatch gått klädd i läderkilt och Hawaii-skjorta. Nyfikna kvinnor hade på kvällen på Kvarnen fått känna efter vad som egentligen fanns under den ogenerade Franks kjoltyg. Rosenkindade och upprymda sprang de alla därefter omkring i lokalen likt backantinnor under en offerfest till guden Dionysos.

På puben förklarades årsmötet öppnat med en imponerande Bajenskål. Första rundan bjöd Frank på. Pubägaren bjöd oss dessutom på små fina whiskyflaskor. De hamnade alla i Kinkans ryggsäck och sen såg vi inte några flaskor mer.

Hela styrkan var alltså samlad igen och nu var vi hungriga. Frank rekommenderade en riktigt bra italiensk restaurang som låg alldeles runt hörnet. Även där möttes vi till en början av en del oroliga blickar, men snart nickade alla gästerna menande till oss när vi sjöng och skrålade. Maten var utsökt. En del som hade tänkt komma lite billigare undan genom att beställa något enklare rätter fick bita i det sura äpplet då notan delades lika mellan oss.

Styrkta av maten var vi nu sugna på att umgås lite närmare med Glasgownborna. Den så kallade celticpuben i kvarteret visade sig vara en flopp och något stukade började vi gå till nästa ställe. Vilken hit! Rockklubben the King Tut's Wah Wah Hut var bland det bästa de flesta av oss någonsin upplevt i fråga om livemusik i det mindre formatet. Alla utom Lasse föll pladask för den grymt tigha trion Girls Play Boys.

Upprymda då stället stängde beslutade sig en mindre del av styrkan att gå vidare till den heta dansklubben The Garage. Men en liten person (utan att nämna namn) hade tyvärr druckit sig allt för berusad och hela sällskapet blev därför bryskt nekat inträde. Det fick bli taxi hem till hotellet i stället, men alla var ändå helnöjda med kvällen.

Ytterligare glädje infann sig då jag och min rumskamrat Danne upptäckte att vi under dagen inkvarterats i ett nytt stort fint rum med tre (!) sängar. Vi hade visserligen börjat gilla varandra ganska bra sen den lite oroliga föregående natten, men det kändes rätt skönt att nu få sova själv. Det mest lustiga med felbokningsfadäsen var nog ändå de relativt konservativa skottarnas reaktion när de upptäckte att flera vuxna män skulle dela säng med varandra.

Fredag

2006-01-13

Dag tre, fredagen den 13:e, blev lite utav en mellandag och alla insåg nog att det inte var värt att utmana ödet mer än nödvändigt. Det hade varit en tuff natt med mycket hud, sprit och pennor.

Efter att ha inmundigat en torftig indisk frukost drog styrkan vidare genom ett kylslaget och regnigt Glasgow.

Det blev hyfsat många pubar under dagen. Upprymda efter gårdagens lyckade rockkonsert letade vi oss fram till vad vi trodde skulle bli ett nytt succéställe. Det visade sig mest vara ett tillhåll för fjortisar.

Bl:s äldre falang (Kinkan, Sippa och Sven) kände sig mest utstirrade och gnällde högljutt och krävde att få gå tillbaka till pubvärlden, vars spelregler man kände sig mer bekväm med.

Under natten ändrade Sippa hårfärg efter att ha blivit skrämmd av Claes i berberdräkt. Danne-banan sov oroligt i sin nya stora säng.

Lördag

2006-01-14

Stort grön-vitt tema på matchdagen och alla utom möjligtvis ordningsmaktens företrädare kände hur det ryckte i rebell-tarmen. Alla var dock mycket förväntansfulla i taxibilarna på väg ut till Parkhead och besöket på Celticanhängarnas klassiska pub Bairds Bar.

Stämningen var hög (!) och atmosfären laddad. Ur spruckna högtalare ekade kampsånger och runt om mig mötte jag granskande och misstänksamma blickar. Vi högresta nordbor (hm ja vi som inte är en myra) verkade ha gjort en uppmärksammat entré, men efter att stolt och rakryggat beställt öl och skålat till Henke och Bhoysens ära blev Bajen Internationals besök både accepterat och uppskattat. Misstänksamheten förbyttes i stor nyfikenhet, flera var de som skröt över sitt irländska påbrå och känningar inom IRA. Men de flesta ägnade största delen av tillvaron med att dricka bira. Då och då stämde hela styrkan upp i allsång när bartendern satte på The Fields of Athenry. Undertecknad reflekterar ibland över varför vi i Hammarby baserar vår nationalsång på Pomp and Circumstance March.

Vi fick mycket fina minnen med oss från Bairds Bar där det i dag vajar minst två Bajen-halsdukar i taket, en ära för både oss och skottarna! Matchen blev succé även den, grön-vit seger på Celtic Park och det var en uppyrmd skara julgranar som tågade in mot centrala Glasgow. Återsamlingen var på BI:s officiella pub Pot Still och det skålades och vrålades bajensånger hela kvällen.

Det är fel att kalla Pot Still för fotbollspub och det var en del överraskade och överseende rugbymänniskor som gjorde vår bekantskap under kvällen. Vi blev varnade för att våra fina färger kunde väcka anstöt hos stadens rajalaktiska anhang, vi var aldrig riktigt oroliga.

Söndag

2006-01-15

Söndag och hemresedag på Bajen Internationals lyckade premiärresa.

Vi checkade ut från vårt mycket hemtrevliga bed-and-breakfast. Personalen har nog aldrig haft mer skötsamma gäster. En sista tur i Glasgows imponerande lilla tunnelbanenät varpå Ryan Air fraktade oss åter till svensk mark. Något vilsna och trötta landade vi och föreberedde oss på våra vanliga liv.